

striministeriet og patentdirektoratet naturligvis bedre kan gøre rede for, er årsagen den, at man må se i øjnene, at det til sin tid vil kunne blive vanskeligere at få bevilget de fornødne midler til at opretholde et operationsdygtigt direktorat. Det bør stå klart, at ratifikation medfører en forpligtelse til at bevilge beløb af en ikke ubetydelig størrelse i de kommende år.

En belastning af det forventede, reducerede antal ansøgere (1000–2000 pr. år) med afgifter, der kan bringe budgettet i balance, må anses for udelukket, idet resultatet heraf let ville blive, at mange danske ansøgere ville anse det for økonomisk uoverkommeligt at søge nationalt dansk patent. Dette ville dog ikke harmonere med forudsætningen om at bevare en funktionsdygtig national patentmyndighed og at sikre danske opfindere mulighed for at gennemføre en ansøgningsprocedure udelukkende på dansk.

Det må ventes, at en ratifikation af Den europæiske Patentkonvention – ligesom indkøringen af PCT-systemet og lovændringen i 1978 – vil skabe yderligere problemer. Det tager naturligvis tid og kvalificeret personale at indarbejde et nyt, kompliceret patentsystem, som i øvrigt indeholder den risiko for ansøgeren, at en ekspeditionsfejl fra den danske patentmyndigheds side kan medføre, at ansøgeren mister muligheden for at få et europæisk patent.

Set på denne baggrund synes det at måtte tilrådes, at der gives direktoratet yderligere tid til at opnå rutine i PCT-systemet, før nye opgaver tages op, samt at der gives direktoratet tilsagn om tilstrækkelige offentlige midler til at bevare en funktionsdygtig national patentmyndighed.

4. Konsekvenser for dansk erhvervsliv

På grundlag af de foreløbige erfaringer kan det med sikkerhed siges, at den lille del af dansk erhvervsliv, der har behov for patentbeskyttelse i et større antal konventionslande, i hvert tilfælde op til patentudstedelsen kan opnå reelle besparelser ved at benytte Den europæiske Patentkonvention, der allerede nu står åben for danske ansøgere. Hvad omkostningerne efter patentudstedelsen vil blive, står hen i det uvisse, idet det vil afhænge af, hvor store omkostningerne ved indsigelsesproceduren bliver, hvilket atter i

betydelig grad afhænger af, hvor stor indsigelsesprocenten bliver, og hvorledes indsigelsesinstansen og appellinstansen kommer til at fungere. Erfaringsmateriale herom foreligger som nævnt endnu ikke.

Her er i øvrigt en væsentlig forskel i mulighederne for at vurdere virkningerne af de to konventioner. Den europæiske Patentkonvention er begyndt at fungere, og ved at vente med at tage stilling til en dansk ratifikation, til der foreligger resultater fra alle led, kan man få et mere sikkert grundlag for vurderingen. Fællesskabets Patentkonvention skal derimod iværksættes samtidig for alle lande således, at ingen kan bygge på andres erfaring.

Det patentaktive erhvervslivs økonomiske fordel ved, at Den europæiske Patentkonvention ratificeres, således at der kan indleveres uden medvirken af en udenlandsk patentagent, må nok betragtes som marginal set i relation til de fordele, der allerede nu kan opnås ved at benytte konventionen.

Til disse allerede opnåelige fordele kommer endvidere, at erhvervslivet allerede med de i 1978 gennemførte ændringer i patentloven, § 9 og kapitel III, kan opnå et særdeles godt beslutningsgrundlag uden en ratifikation, nemlig ved at rekvirere en nyhedsundersøgelse af international type på basis af en på dansk affattet national ansøgning eller PCT-ansøgning. En sådan ansøgning kan forundersøges i Sverige til en lavere pris og på basis af et endnu større dokumentmateriale nemlig også omfattende nordisk patentlitteratur, end ved indlevering af en europæisk patentansøgning. Om inddragelse af nordisk patentlitteratur henvises i øvrigt til afsnit 11.

For langt den overvejende del af dansk erhvervsliv og i øvrigt også individuelle danske opfindere, der vil søge patent i færre end 4–5 europakonventionslande, ses der ikke at være klarlagt fordele ved en dansk ratifikation. En forventelig ulempe er derimod, at den forventede stigning i antallet af ansøgninger, som dækker Danmark, men indleveres til Den europæiske Patentmyndighed, vil besværliggøre overvågningen af andres patentrettigheder, som hovedsagelig skal vurderes på basis af en udenlandsk tekst. I den forbindelse skal det nævnes, at 13,5 pct. af de i 1979 indleverede europæiske patentansøgninger blev indleveret på fransk. Efter lovforslaget § 83 er det i den offentliggjorte ansøg-